

९. जनाई

दुपारची मोट थांबली तशी जनाई उसाच्या फडातून बाहेर आली. पाण्याची दारं मोडून कंबर धरली होती. पाल्यानं कापलेलं अंग सारं भगभगत होतं. केव्हा घरात जाऊन पडीन, असं तिला झालं होतं; पण थेट वस्तीवर न जाता वाट वाकडी करून ती शेंगांच्या वावरात शिरली. आज सोमवार. दोन वेल उपटून घ्यावेत. पोरंही चार शेंगा खातील आणि आपल्याही पोटाला जरा आधार होईल, म्हणून लगालगा ती शेंगांच्या वावरात आली नि भुलल्यागत बघत उभी राहिली.

गॅसबत्तीच्या प्रकाशात हिरवागार शालू झागमाग करावा तसं ते वावर चमकत होतं. वर ऊन असलं तरी खाली गार वाटत होतं. शेंगांना आलेली पिवळी फुलं वेलबुट्टीगत दिसत होती. हिरव्या-पिवळ्या रेशमी धाग्यांचा एक रुमालच खाली विणला होता. रात्रंदिवस घाम गाळून आपल्या हातांनी काढलेल्या त्या कशिद्याकडे बघत जनाई थोडा वेळ उभी राहिली आणि एकाएकी एक विमान चालल्याचा आवाज कानावर येऊ लागला. भर दुपारची वेळ आणि रौं रौं

रौं करून आवाज कानावर येऊ लागला. 'अगंबाई, विमान!' म्हणून तिनं वर बघितलं, पण वर काहीच नव्हतं! नुसतं कोरडं आभाळ पसरलं होतं.

निळंभोर आभाळ. चिटपाखरूसुद्धा नव्हतं आणि रौं रौं रौं असा आवाज तेवढा कानावर येत होता. कुठून आवाज येतोय हे कळेना आणि झेंडू फुटल्यागत झाला. उभं राहायला नको म्हणून गडबडीनं वेल उपटायला खाली वाकली आणि विमान समोरून अंगावर आल्याचा भास झाला! खाली केलेली मान वर करून बघती, तर समोरच्या चार काकरीचे वेल उलथेपालथे होत होते. भुईमुगाच्या आऱ्या वर उचलत होत्या आणि पायाखालची जमीन हादरा देत होती. रौं रौं रौं असा आवाज जवळ येत होता आणि डोळ्यांनी बघितलं तर काळ्या ठिपक्यांची एक चार वाव तुळी अंगावर धावून येत होती! 'अगंबाई, साप!' म्हणून जनाई झटक्यानं मागे फिरली आणि जमिनीला पाय न टेकता वारं सुटावं तशी पळत सुटली. मागे न बघता थेट वस्तीवर येऊन थडकली. धाबं दणाणून गेलं होतं. तिच्या जिवात जीव नव्हता. पोटात घाबरा

शिक्षकांसाठी : विद्यार्थ्यांकडून गटागटाने प्रकट वाचन करून घ्यावे. गटातील प्रत्येक विद्यार्थ्याला एक-एक घटना क्रमाने सांगायला लावावी. पूर्ण कथा विद्यार्थ्यांना सांगायला लावावी.

पडला होता. अंग सारं घामानं थबथबलं होतं. तोंडावाटे शब्द फुटत नव्हता. वाचाच गेल्यागत झाली होती. हातपाय थरथरत होते. ऊर धाड्धाड् करीत होता. वस्ती कशी गाठली हेच तिला समजत नव्हतं. वस्ती गाठली हे तरी खरं का, म्हणून डोळ्यांनी ती भोवती बघत होती. मनाची खात्री करून घेत होती आणि आजूबाजूचे सारे भाऊबंद गोळा होऊन येत होते.

बघता बघता सारी वस्ती गोळा होऊन आली. कालवा उडाला. ‘काय झालं आये?’ म्हणून पोरं पदराला धरून विचारू लागली. जमा झालेली सारी माणसं तोंडाकडे बघत राहिली. आता काय सांगायचं? ऊर अजून धडधडत होता. कानांतला आवाज जात नव्हता. काही बोलणंच सुदरत नव्हतं आणि कसं सांगायचं? तोवर चुलत सासराही उठून आला आणि विचारू लागला, “काय झालं जना? उनाची अशी आरडत, पळत का आलीस?”

धाप लागलेला ऊर तिला धड बोलू देत नव्हता. घडला प्रसंग कसाबसा तिनं वर्णन केला आणि लोकांच्या तोंडाकडे बघत ती गप्पच बसून राहिली. ते ऐकून सारी वस्ती भ्याल्यागत झाली. भ्याच पडलं. आपल्या रानात एक भुजंग आहे. पंधरा-वीस एकर रान हिंडतोय, असं आपल्या वाडवडलांकडून भाऊबंदांनीही ऐकलं होतं. ऐकून सगळ्यांना माहीत होतं; पण गेल्या दहा वर्षांत त्याचं नाव कधी निघालं नव्हतं. कधी कुणाची गाठभेट नव्हती. एकदा, दोनदा त्याची कात तेवढी रानात आढळली होती, त्यावर त्याचा कधी दूम नव्हता. कैक वर्षे त्याचा विसर पडल्यागतच झाला होता. त्यावर आज जनाईला दर्शन दिलं होतं. वस्ती सारी चपापल्यागत झाली होती. जनाईच्या पोटात तर खड्डाच पडला. गोळा झालेले भाऊबंद निघून गेले आणि ऐकलेला आवाज कानात घुमत राहिला. एक विमान सारखं फिरत राहिलं.

तरीही घरात बसून भागणार नव्हतं. जिवाचा धडा करून जनाई शेतावर जात राहिली. एक दिवस ‘तो’ समोर येऊन ठाकल्यावर मात्र तिनं त्यालाच बजावलं-

‘का बाबा, आमची पाठ घेतलीयस? कशापायी भ्या दावाय लागलाईस? आमच्या रानात वस्तीला न्हाइलाईस, तर आमची राखन करशील का भ्या दावशील? तूच राखन कराय पायजेस. कसं कसं चाललंय ते तू बघतोस न्हवं? कशा तऱ्हेनं दिवस कंठाय लागलोय, हे काय तुला म्हाईत न्हाई? बाबा, लई जीव वैतागलाय माझा! वस्तीला हैस आमच्या. लई न्हाई थोडी तरी तुला कळकळ याय पायजे. कुणाचं पाठबळ हाय का सांग बघू आम्हांला? माझ्याशिवाय कोन फुडं होऊन करनार हाय का आमच्या घरात? मग बाईमानसाला इनाकारणी तरास देणं हे तुझं काम न्हाय! माझ्या वाटंला तू जाऊनेस. ह्येच्यापरास काय तुला मी आता ज्यास्त सांगत न्हाई. ... सांगायचं ते तुला सऽसगळं सांगितलंय. आता निवांत जरा झाडाखाली बसून भाकरी खातो, तवर आपला कुठंतरी गपगार निघून जा कसा. माझी भाकरी खाऊन झाली म्हंजे मी जुंदळा कापायला लागनार बग! असं बसून कसं भागलं? दिवस बुडूस्तवर मला सगळं रान मोकळं कराय पायजे. हे बग, आता शेवटचं तुला हात जोडतो, मी मरायलाच आलोय ! काय करायचं ते तुझं तू ठरीव... खाऊ मी भाकर आता?’

परवानगी घेतल्यागत करून जनाई तिथनं हलली. बांधाच्या एका झाडाखाली सावलीला येऊन बसली. फडक्यातली भाकरी काढून हातावर घेतली आणि रानाकडं बघत निवांत घास मोडू लागली. तिथे दोन घटका बसून तिनं सावचित्तानं जेवण केलं. दोन्ही भाकरी तेवढ्या पोटात घातल्या. संगं आणल्यालं तांब्याभर पाणी प्याली. डरकन दोन ढेकर आले आणि मग ती उठली. आडवा पदर बांधून रानात शिरली. हातात विळा घेतला आणि मनगटासारखी धाटं भराभरा खाली जमिनीला लोळण घेऊ लागली.

- शंकर पाटील

शब्दार्थ : पाण्याची दारे मोडणे - पाटाचा प्रवाह बदलणे. झेंडू फुटणे - भीतीपोटी तोंडाला फेस येणे. आरी - भुईमुगाची जमिनीवर पसरलेली वेल. वाव - हाताने मोजण्याचे माप. तुळी - तुळई. दूम - पत्ता. ह्येच्यापरास - ह्यापेक्षा. सावचित्तानं - शांतपणे. धाटं - ज्वारी-बाजरीचे कणीस कापून राहिलेला भाग.

स्वाध्याय

प्र. १. एका वाक्यात उत्तरे लिहा.

- (अ) जनाई उसाच्या फडात कोणते काम करत होती?
- (आ) शेंगांच्या वावरातून जाताना आलेला आवाज ऐकून जनाईला काय वाटले?
- (इ) जनाई का घाबरून गेली?
- (ई) जनाईला शेतात का जावे लागणार होते?

प्र. २. खालील वाक्प्रचारांचा वाक्यात उपयोग करा.

रात्रंदिवस घाम गाळणे, धाबे दणाणणे, पोटात घाबरा पडणे, पायाखालची जमीन हादरणे.

प्र. ३. पाठात आलेल्या गोष्टींचे लेखकाने विशिष्ट शब्दांत वर्णन केले आहे. त्यांच्या जोड्या जुळवा.

‘अ’ गट	‘ब’ गट
(१) शेंगांचे वावर	(अ) काळ्या ठिपक्यांची चार वाव तुळी
(२) शेंगांना आलेली पिवळी फुले	(आ) हिरवागार शालू
(३) साप	(इ) हिरव्या-पिवळ्या रेशमी धाग्यांचा रुमाल
(४) जेवण करून पोट भरले	(ई) मनगटासारखी धाटं
(५) जाड धाटं	(उ) डर्कन दोन ठेकर आले.

प्र. ४. तुमच्या निरीक्षणावरून खालील गोष्टींचे वर्णन लिहा.

- (अ) पावसाळ्यात आकाशात जमलेले ढग -
- (आ) पाऊस उघडल्यानंतर तारेवर ओळीने बसलेले पक्षी -
- (इ) फुलांच्या शेतातील फुललेली फुलझाडे -
- (ई) गुरुजींनी फळ्यावर सुंदर अक्षरांत लिहिलेल्या ओळी -

प्र. ५. तुम्हांला आवडलेल्या पाठातील दोन ओळी लिहा.

प्र. ६. दिलेल्या पर्यायांतून योग्य पर्याय निवडा व वाक्ये पूर्ण करा.

- (अ) जनाईचे अंग भगभगत होते, कारण
- (अ) तिने खूप काम केले होते.
- (आ) उसाच्या पाल्यानं तिचे अंग कापले होते.
- (इ) तिला झोप आली होती.
- (आ) जनाई वावरातून पळत सुटली, कारण
- (अ) तिला आकाशात विमान दिसले.
- (आ) तिच्या अंगावर साप धावून आला.
- (इ) तिचे काम संपले.

प्र. ७. या कथेचा सारांश तुमच्या भाषेत लिहा.

प्र. ८. पाठात आलेले भुजंगाचे वर्णन तुम्ही वाचले आहे. एखादी गाय किंवा बैल तुमच्या समोरून जोरात पळत येत आहे, अशी कल्पना करून त्याचे वर्णन तुमच्या शब्दांत लिहा.

• खालील उतारा वाचा व त्यात आलेले वाक्प्रचार व म्हणी शोधा. लिहा.

दीपा हिरमुसल्या चेहऱ्याने घरी आली. तिचा पडलेला चेहरा पाहून आई स्वतःशीच म्हणाली, ‘दीपा नेहमी हसतमुख असते. आज काय झालं असेल? विचारायला पाहिजे.’

आई म्हणाली, “अगं दीपा, तुझं कुणाशी बिनसलंय का? हल्ली तुझी मैत्रीण गीता तुझ्याबरोबर दिसत नाही.”

दीपा म्हणाली, “आई, मी गीताच्या बोलण्याकडे कानाडोळा करायचं ठरवलं आहे. अति झालं नि हसू आलं, असंच वागते सध्या ती. अति तिथं माती, हे तिला कसं समजत नाही? ज्याला त्याला उपदेशाचे डोस पाजत असते. अति शहाणा त्याचा बैल रिकामा, असं तिच्या पाठीमागे सगळे म्हणतात. नमनाला घडाभर तेल घालायची तिची सवय तुला माहीतच आहे. आई, हल्ली सगळ्या मैत्रीणी तिच्यापासून चार हात लांबच राहतात. गीताला वेळीच सावध केलं पाहिजे. काही झालं तरी गीता माझी जीवश्च कंठश्च मैत्रीण आहे. तिच्यासाठी जीव तुटतो माझा. तिला कोणी नावं ठेवली, तर माझ्या जिवाची घालमेल होते.”

आपण समजून घेऊया.

• वाचा.

एके दिवशी बाई म्हणाल्या, “आपण शाळेत विद्यार्थी-भांडार सुरू करू. त्यात तुम्हा विद्यार्थ्यांना लागणाऱ्या वस्तू ठेवू. तुमच्यापैकी कोणत्याही दोन मुलांनी ते दररोज चालवा — यचे. शाळा सुरू होण्यापूर्वी, मध्यंतरात व शाळा सुटल्यानंतर अर्धा-अर्धा तास ते उघडे ठेवायचे. ठरलेना मग. उद्यापासून काम सुरू.

वरील उतान्यात ‘-’ हे चिन्ह किती वेळा आले आहे?

‘-’ हे चिन्ह दोन कारणांनी वापरतात.

१. दोन शब्द जोडताना.

२. ओळीच्या शेवटी शब्द अपुरा राहिल्यास.

‘-’ या चिन्हास संयोगचिन्ह म्हणतात.

• वाचा.

ती मुलगी — जिने त्या आजीला मदत केली. त्या मुलीला आज बक्षीस मिळाले. पण —

वरील उतान्यात — हे चिन्ह आले आहे.

वाक्यांमध्ये — हे चिन्ह दोन कारणांनी वापरतात.

१. स्पष्टीकरण द्यायचे असल्यास.

२. बोलताबोलता विचारमालिका तुटल्यास.

‘—’ या चिन्हास अपसरण चिन्ह म्हणतात.

लक्षात ठेवा

संयोग चिन्हाची लांबी अपसरण चिन्हापेक्षा कमी असते.